

Šolski sestri iz Narodne šole v Št. Rupertu pri Velikovecu, kjer je zlatomašnik deloval 26 let, in bivši župan velikovski g. Čarf. Naj Bog poplača g. zlatomašniku ves njegov veliki trud v vinogradu Gospodovem in vse idealno delovanje za slovenski narod in ga ohrani še lepo vrsto let zdravega in tako navdušeno delavnega!

St. Peter pri Mariboru. Med razstavljalci na mariborskem sadnem sejmu Šentpeterčani nismo bili med zadnjimi. No ja, pa saj tudi nismo zadnji med sadjarji. — Zopetna vpostavitve občine St. Peter pri Mariboru, še nekaterim vedno ne da miru. Pa ves njih trud bo zastoj, ker je potrebno, da občino zopet dobimo. Konec mora biti tega, da se upravičene zahteve Šentpeterčanov ne upoštevajo. — Občina Košaki tukajšnji gospodinjki šoli v proračunu določenega zneska še vedno ni izplačala. — Za člana okrajnega cestnega odbora mariborskega je tudi imenovan g. Miha Kovačič, gostilničar in priznan sadjar. — Pretečeno nedeljo se je vršil po večernicah sestanek članov prosvetnega društva. Z zanimanjem so udeleženci sledili predavanju tajnika PZ, ki je govoril o življenju in delu dr. J. E. Kreka. Prihodnji sestanek bo prvo nedeljo v decembru.

Hoče. V nedeljo 10. novembra je shod JRZ v Prosvetni dvorani Slomškovega doma. Shod je po prvi sv. maši. Prijazno vabljeni!

Čirkovce. Tukajšnje prost. gasilno društvo uprizori dne 10. novembra ob 3. uri popoldne krasno roparsko pravljico »Volkašine«.

Sv. Andraž v Slov. gor. Na nedeljo Kristusa Kralja je imel g. poslanec Brenčič po rani službi božji pred cerkvijo politični shod. Sklenili smo, da se bomo vsi pridružili novi stranki JRZ in tako sodelovali za zboljšanje sedanjega težkega gospodarskega stanja.

Sv. Jernej pri Ločah. Tatove, ki so par let sem, zlasti pozimi, razvijali svojo delavnost in bili nevarni zlasti šunkam in klobasam, pa tudi živih pujskov niso zavrgli, če so mogli do njih, so slednjič izsledili in jih za 2½ leta poslali kašo pihat. A kaj pomaga, ko so se pa takoj drugi našli, ki vodijo njihovo obrt naprej v strah in jezo vseh poštenih. Vdoveli posestniki Bogatin Antoniji so najprej ukradli kure do zadnjega pera vse in kmalu potem so še prišli po špeh in oble-

ko. Žena je bolj revna; lani so ji ubili moža, sin pa se je obesil, zato je tem bolj obžalovana vredna. — Posestniku Jevšenak Antonu so taki neznani prijatelji dvakrat pri bellem dnevu iz zaprte sobe ukradli denar, po noči pa iz kleti vino. — Posestnik Špes Konrad si je pri rezanju slame odrezal kazalec leve roke. Vrgel ga je za plot, ne da bi pomislil, da ga bo na sodni dan lekal. — Sin gozdnega nadsvetnika, 20 letni Strmšek Karl je ponoči grede od košnje padel ter si desno roko v nadlaktu prerezal na kosi do kosti. Močno krvavečega so ga ponoči spravili v Loče k zdravniku, od tam pa jutraj v Maribor v bolnišnico. — Posestnik Rupnik iz Loč je iz svojega tukajšnjega gozda peljal drva. Na slabi poti se je voz nagnil in ga pritisnil k drevesu ter mu strl prsni koš. Še živega so pripeljali domov, tam pa je po previdenju takoj izdihnil. Zapušča vdovo in dva odrasla otroka. — Umrli so pri nas zadnji čas: Koršec Terezija iz Ličnice, Enci Anton iz Kravjaka in Bračič Filomena iz Zg. Laž, sami prevžitkarji, vsi večkrat prevideni in tako pripravljeni za večnost. N. v m. p.! — Tudi tukaj so vsi dobri veseli, da je JNSarškega počenja vendar enkrat konec. Nihče ni več dobil dela, kdor ni tam poleg gode, povsod so za nami vohali, kakor za najhujšimi komunisti; če pa je kdo kaj rekel, kar ni šlo v njihov račun, je že bila v nevarnosti država in že je imel na vratu paragrafe in žandarje. V resnici, nikoli ni bila med Slovenci svoboda tako vsestransko teptana, kakor ta leta, ko so svobodomisleci nosili pri nas glavni zvonec. Pri zadnjih občinskih volitvah so nas privezali na Loče čisto proti naši volji. Toda naše geslo je: »Fara — občina!«

Ljutomer. Dne 17. novembra 1935 ob 9. uri se vrši ustanovni občni zbor podružnice Zveze absolventov kmetijskih šol v Ljutomeru in sicer v gostilni Sever v Ljutomeru. Na ta zbor se vabijo absolventi kmetijskih šol iz celega okraja, da se medsebojno spoznajo in izmenjajo svoje misli kot šolani kmetovalci glede pospeševanja našega kmetijstva. Za člane podružnice ZAKŠ je udeležba obvezna. Zborovanja se lahko udeležijo tudi absolventke kmetijske gospodinjstevskih šol. Kritični časi zahtevajo podvojeno delo in dolžnost vsakogar je, ne

ostajati na enem mestu, ampak korakati naprej v smeri, ki si jo je svojčas začrtal. Torej na delo, na plan, da se dvigne kmetijski stan!

Ormož. V nedeljo dne 10. novembra ob pol 3. uri popoldne se vrši v Ormožu v dvorani Klebarske gostilne politični shod, združen z ustanovnim občnim zborom JRZ za Ormož in okolico. Govori prof. Vesenjak in drugi. Vsi somišljeniki in volilci, ki želite imeti objektivne informacije in pregled čez naš politični in gospodarski položaj, ste vabljeni.

Trnovlje pri Celju. Dne 24. oktobra 1935, se je vršil komisijonelni ogled od kr. banske uprave dravske banovine glede elektrifikacije: Trnovelj, Zadobrova, Leskovca, Ljubecne, Začreta in Lipovca. Za dobavo toka se zanimajo kranjske deželne elektrarne in elektrarna Fala. Interesenti omenjenih vasi so dobili ponudbe od obeh elektrarn. Odbor, kot tak proučuje, katera ponudba bi bila ugodnejša. Ker pa obstoji v odboru nesoglasje, je naprosen g. okrajni načelnik, da zadevo razčisti.

Ljubno ob Savinji. Ne mislite, da pri nas manjka političnih velikanov iz pokopane JNS. Ko smo brali v »Sl. Gosp.«, da bomo spet smeli izobešati priljubljeno slovensko zastavo, se je neki tukajšnji visoko naobraženi JNSar izrazil, da smo s tem padli kulturno za deset let nazaj. To se nam ne zdi verjetno, da bi padli kulturno nazaj, pač pa radi pritrdimo, da smo se povrnili v one čase, ko smo res uživali svobodo, in v one čase ko tiranske JNS ni bilo na Ljubnem in ne na svetu. Kaj ne, slavni bivši gospodje, danes vas v ušesih ščemi?

Irje pri Rog. Slatin. Umrli je tukaj dne 26. nov. prevžitkarica Marija Rak, v lepi starosti 76 let. Na njen pogreb je prihitelo mnogo ljudi od blizu in daleč. Rajna je rada hodila v cerkev in k sv. zakramentom ne samo ob nedeljah, ampak tudi med tednom. Ni se ustrašila dolge poti in slabega vremena. Za njo žalujejo dva že odrasla sinova in hčerka; mož je že pred leti umrl. Naj počiva v miru!

Ali si že obnovil naročnino?

»Ne morem dalje, Lavison . . . Ne morem dalje. Pusti me samega . . . Na ta način se pogubiva oba . . .!«

Lavison niti slišal ni prav prijatelja, ampak ga je tolažil:

»Štiriindvajset ur še vzdrživa in rešena bova! Tako dolgo boš kobacal tudi ti. Ali se rešiva oba, ali pa nobeden. Samo nekoliko se še potrudim!«

Odvrгла sta orožje. Naprej . . .

Ob pol treh so se prikazale na nebu zvezde. Južni del neba se je svetlikal srebrno od odseva polne lune. Niti eden volk ni tulil. Celo za volčjo zverjad je bilo premrzlo, da bi se bila podila za plenom. Zveri so se zagreble pod sneg in prespale strahotno mrzlo noč.

Kmalu po nastopu teme se je splasil Lavison iz omotice in spoznal, da vleče sam sani. Ogle dal se je in sprevidel, da se je tovariš odvezal. Dober kilometer daleč nazaj ga je našel z glavo in rokami zakopanega v snegu. Pobral ga je, otrešel, položil na sani, ga pokril s svojo odejo in ga tako povezal, da se ne bo mogel izmotati.

Naprej . . .

Severna svetloba se je prikazala in razsvetlila pokrajino z mrzlim svitom. Zunaj na jezeru je pokal led od preveč ljute zime. Odmevalo je, kakor bi se bila bitka med pošastmi severne zime.

Nekoliko kilometrov dalje od mesta, kjer je bil naložil na sani tovariša, je začela tudi Lavisonu odpovedovati njegova ranjena noga. Ne, ni ga bolela. Že dolgo je bil brez pravega občutka. Sklepi je niso hoteli več držati pokoncu. Lavison si je pomagal naprej po kolenih. Stalno se je držal med brazdami zametov. To je še bilo edino, česar so še bili zmožni njegovi možgani. Domisljal si je, da ga vabi iz daljine luč, do katere mora, luč iz — človeškega bivališča. Kakor hitro pa je križal val zameta, je zginila ter se skrilala luč. Povprek nikakor ni smel, sicer bosta zmrznila oba s tovarišem . . .

Samo toliko se je pozneje še spominjal, da ni več videl sija vabeče luči, ampak je čul lajež krdela psov, ki so se mu bližali od bogznaj kod . . .

(Dalje sledi.)

pokraj. Harar je princ Nasibu Z" Emanuel.

Večina Abesincev je brez malega jezička.

Domačini v Abesiniji nagibajo zelo k angini in drugim boleznim v vratu. Za sedež vseh vratnih obolenj smatrajo mali jeziček, katerega znajo odstraniti brez noža in omote nja živcev. Domači zdravnik se loti operacije malega jezička z zanko iz konjske žime in ga enostavno odščipne. Da zaustavi operater kri po odščipu jezička, ponudi bolniku z medom prepojene vode. Ker napade sigurno vsacega drugega Abesinca enkrat v življenju kaka vratna bolezen, si lahko predstavljamo, da je mali jeziček v Abes. redkost.